

UABDIVULGA
 REVISTA DE DIVULGACIÓ CIENTÍFICA

ACTIVITATS

TESIS

ENTREVISTES

AVENÇOS

A FONS

FILOLOGIA

Obra de Tiziano sobre el mite d'Adonis i Venus que Lope de Vega coneixia i que va utilitzar com a font d'inspiració d'una de les obres teatrals estudiades a la tesi

TESIS

Una revisió de Josep Palau i Fabre, dramaturg

L'escriptor Jordi Coca, a través de la seva tesi doctoral realitzada a la UAB, ens descobreix un nou Josep Palau i Fabre dramaturg més enllà del que l'*Obra Literària Completa* de l'autor ens permetia conèixer. La tesi inclou textos inèdits de Palau que ens el presenten com a un precursor del teatre de l'absurd entre altres revelacions que permeten reinterpretar-lo.

[+]

A FONS

La malaltia de l'amor en la medicina medieval

L'amor no correspost ha estat una font de patiment estudiada al llarg de la història i, fins i tot, considerat una malaltia. Sebastià Giral, professor de Filologia Llatina de la UAB, tradueix el primer tractat de la història que tracta monogràficament sobre la malaltia de la passió amorosa, escrit per Arnau de Vilanova, un metge reputat de reis i papes, al segle XIII.

[+]

A FONS

El trauma del veterà de guerra en la literatura anglesa

L'empremta de la Primera Guerra Mundial es palesa en la literatura anglesa amb la figura recurrent del retorn del soldat incapaç de superar l'horror de la guerra. Una investigació de la UAB suggereix que la novel·la de Rebecca West, *The Return of the Soldier* (1918), a diferència de les seves contemporànies, explora el trauma de guerra des d'una altra perspectiva.

[+]

TESIS

Els neologismes en llengua xinesa

Xina, Hong Kong i Taiwan comparteixen bàsicament la mateixa cultura i llengua xineses, però cada un d'aquests tres llocs ha experimentat diferents transformacions socioculturals durant els dos últims segles. Aquesta investigació de la UAB, tesi doctoral

02/2006 - Mites grecs en clau llatina: les faules de Lope de Vega

En el segle XVI les obres gregues estaven molt de moda. Lope de Vega va escriure una vintena de comèdies mitològiques que van brillar amb llum pròpia gràcies a la capacitat de fabulació del dramaturg. A la nostra època, Agustí Sánchez Aguilar, investigador de la UAB, es va submergir en aquesta obra per analitzar-ne les estratègies artístiques que van fusionar el mite amb altres tècniques literàries.

Referències

Tesi: "*Las comedias mitológicas de Lope de Vega*", lligada per Agustín Sánchez Aguilar, el 24 de novembre de 2005, i dirigida per Guillermo Serés Guillén.

Lope de Vega iniciò su carrera como dramaturgo en un tiempo en que la cultura europea vivía cautivada por el hechizo de la mitología: las viejas fábulas de Grecia y Roma inspiraban a los poetas de todo el continente, iluminaban cuadros y tapices, revivían en la obras teatrales representadas en los colegios de religiosos y se aparecían lo mismo en las fiestas privadas de la corte que en los carnavales callejeros de Roma o de Madrid.

Entre las décadas de 1590 y 1630, Lope se sumó a esa pasión generalizada por el mito componiendo un conjunto de más de veinte comedias mitológicas del que, por desgracia, tan sólo conservamos ocho: Adonis y Venus, El Perseo, Las mujeres sin hombres, El laberinto de Creta, El marido más firme, La bella Aurora, El vellocino de oro y El Amor enamorado. Ese reducido corpus teatral ha sido estudiado con detalle por Agustín Sánchez Aguilar, quien desentraña en su tesis doctoral las estrategias artísticas que puso en marcha Lope a la hora de llevar el mito al teatro. Su conclusión es que, en la mayoría de los casos, el dramaturgo eligió como fuente de inspiración una fábula sacada de las *Metamorfosis* de Ovidio, si bien no se limitó a la imitación servil de su modelo, sino que llevó a cabo una tarea pertinaz de reinención del mito. De hecho, Lope utilizó las fábulas clásicas como un trampolín para su propia capacidad de fabulación, ya que alió el cañamazo argumental que le ofrecía Ovidio con una buena dosis de novelaría: casos de honor, idilios a tres bandas, fiestas de pastores, enredos palaciegos, raptos masivos, fugas secretas, mujeres travestidas de hombre y príncipes que se hacen pasar por villanos.

En manos de Lope, pues, la mitología se transformó en un festín de la imaginación y en una excusa perfecta sobre la que levantar un teatro excitante para el entendimiento, atractivo para la vista e hipnótico para el oído. Las fábulas grecolatinas recobraron así el brillo de las historias recién inventadas, gracias a que Lope decidió fusionar el mito con otras tradiciones literarias. Y es que en sus comedias mitológicas no sólo se trasluce la sombra gigantesca de Ovidio, sino que resuena asimismo el eco de muchas otras obras y autores: las fábulas de Esopo y el romance de doña Alda, las *Bucólicas* de Virgilio y el Orlando furioso, los versos de Garcilaso y el perfil avellanado de don Quijote?

Agustín Sánchez Aguilar

Departament de Filologia Espanyola
 Universitat Autònoma de Barcelona

agustinsa2005@gmail.com

de Wu Chia-hua, inclou l'estudi dels neologismes en aquestes tres regions durant els segles XX i XXI.
[+]

Si tens propostes: premsa.ciencia@uab.es

E-mail per rebre el nostre butlletí

Enviar